

er der, D.K. nu har sin Hovedopgave efter min Opfattelse, det er der, det gælder for os ikke at svigte. For der er mange, som kalder ogsaa paa os, der er mange, der ønsker vort Medarbejderskab. Og vi har store Traditioner at hævde paa det Omraade. Vi bør ikke svigte. Det er den Vej, jeg har ønsket at føre D.K. ind paa, ogsaa fordi det er min fulde Overbevisning, at det er den eneste Vej, der fører frem for D.K. selv i dette Øjeblik. Det er godt, at vi holder vore praktiske Kursus, det er godt, at vi stadig holder Kravet om en Husholdningshøjskole højt. Men det er ikke nok. Der er mange flere Opgaver at løse i Øjeblikket og Opgaver, hvor vi kan gøre en betydningsfuld Indsats, både indenfor vore egne Rækker og i Samarbejde med andre. I samme Grad, som vi nu vil gaa ind i det praktiske Arbejde og vise vor Indsats Side om Side med Mændene, i samme Grad vil vi sikre os, at de Rettigheder, vi har vundet, kommer til at betyde noget reelt.

Vi kan lade Opgaven ligge. Vi kan etablere os som en Vagtpost, der vanger over, at vi beholder de Rettigheder, vi har vundet og endnu vinder, beholder dem paa Papiret. Men vi kan ikke gøre dem levende og virkelige, ikke drage os dem til Nytte uden at tage det Arbejde op, som Tiden lægger paa vor Vej.

Det er vel den aller vanskeligste Stillings, D.K. endnu har stået i. Vi har efterhaanden faaet alle vore store Programpunkter opfyldte. Men jeg tror ogsaa, vi alle sammen har faaet en levende Eftersættelse af, at Rettighederne er ved at svinde bort mellem Hænderne paa os. Der kommer ikke noget rigtigt reelt ud af det. Og naar der ikke gør det, tror jeg fejlen ligger hos os selv og derfor er det, jeg foreslår, at vi i Forening drøfter den Sag.

I det store og hele er jo Kampens Tid forbi nu, Kunsten er nu at forandre D.K. fra at være en Kampforening til at være en Arbejdsforening, og dertil kræves først og fremmest en grundig Reformering af vore Arbejdsmetoder. Og det er min Overbevisning, at det er derpaa vor fremtidige Fremgang beror. Vi skal arbejde os ind i Rækkerne og hævde vor medborgerlige Ligestilling gennem vort Arbejde. Det vil være lettere for os at samle nye Medlemmer til Samarbejde med Mændene og Kvinderne med end det vil være at samle dem til fortsat Kamp, som selve Tiden vi lever i sandelig heller ikke opfordrer os til.